

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 796/2020
04.03.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић адвокат из ..., против тужене Републике Србије-Високи савет судства-Привредни суд у Сомбору, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Суботици, ради новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року, одлучујући о ревизији тужиље која је изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 316/19 од 31.07.2019. године, у седници већа која је одржана дана 04.03.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље која је изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 316/19 од 31.07.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гжрр 316/19 од 31.07.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору Прр 96/18 од 14.03.2019. године, обавезана је тужена да тужиљи на име новчаног обештећења због повреде права на суђење у разумном року исплати износ од 400 евра у динарској противвредности на дан исплате по средњем курсу НБС, са законском затезном каматом почев од дана 14.03.2019. године, као дана пресуђења па до коначне исплате у динарској противвредности на дан исплате по средњем курсу НБС, у року од 8 дана под претњом извршења. Одбијен је тужбени захтев тужиље преко досуђених 400 евра, а до тражених 3.000 евра са законском затезном каматом од пресуђења па до исплате, у динарској противвредности на дан исплате по средњем курсу НБС, као неоснован. Обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 21.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до коначне исплате, у року од 8 дана под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гжрр 316/19 од 31.07.2019. године жалба тужене је одбијена, а жалба тужиље је делимично усвојена и делимично одбијена па је пресуда Основног суда у Сомбору Прр 96/18 од 14.03.2019. године, у делу одлуке о трошковима парничног поступка преиначена на тај начин што је обавезана тужена да

тужиљи, поред досуђеног износа трошкова поступка у износу од 21.000,00 динара, исплати још износ од 6.000,00 динара под условима и на начин из првостепене пресуде, док је у побијаном одбијајућем делу одлуке о главној ствари и непреиначеном делу одлуке о трошковима поступка жалба одбијена и првостепена пресуда потврђена. Одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против другостепене пресуде тужиља је изјавила посебну ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка учињене у поступку пред другостепеним судом, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр 72/11 ... 55/14) прописано је да посебна ревизија може да се изјави због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиље за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року пред Привредним судом у Сомбору у предмету Ст 45/10, а повреда овог права тужиљи је утврђена решењем Привредног суда у Сомбору Р4 Ст 693/18 од 19.03.2019. године. О праву тужиље на новчано обештећење и висини новчаног обештећења судови су одлучивали на основу одредбе члана 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року. У ревизији тужиља указује на неуједначену судску праксу у погледу одлучивања о висини накнаде за новчано обештећење, међутим, висина обештећења одређује се у сваком конкретном случају према чињеницама и околностима које су од утицаја за оцену трајања суђења у разумном року, тако да нема потребе за одлучивањем о ревизији ради уједначавања судске праксе.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој парници поднета је дана 14.08.2018. године, са захтевом за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року у износу од 800 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу НБС, а поднеском тужиље од 21.01.2019. године тужба је преиначена повећањем захтева за исплату, тако што је постављен захтев за исплату од 3.000 евра у динарској противвредности на дан исплате према средњем курсу НБС са законском затезном каматом.

Чланом 27. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Сл. гласник РС“, бр. 40/15) прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева у

поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1.) и да ревизија није дозвољена (став 3.).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да у поступку по тужби за новчано обештећење ревизија није дозвољена у смислу члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, то је Врховни касациони суд донео одлуку као у ставу другом изреке на основу члана 413. ЗПП.

Одлука о захтеву тужиле за накнаду трошкова поступка по ревизији садржана у трећем ставу изреке, донета је на основу члана 165. став 1. у вези са чланом 153. став 1. ЗПП. Тужилца није успела у поступку по ревизији, па зато нема право на накнаду трошкова тог поступка.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић